

Ütülemeden Doğaçlama Yazar Ve Severken

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Nisan 2021

Umudun maviden mintanı bazense karıncalanan frekansı.

Sözcüklerden diktiğim bir güne gebe iken gecenin fısıltılarında yüreğimin gözlerini yumarken kalp gözümle secde ediyorum aşkın rubailerinde dönendiğim kadar semazen eteklerimden taşlar dökülüyor ve bir film karesine yenik düşüyorum aslında son yirmi dört saatimi nakşetmek adına hecelerken adımları bazense adımlarım gerisin geri kaçıyor ve umuyorum ve diliyorum:

“Son yazımı yazıp da göç etmeliyim devrandan.”

Vuku bulan bir titreşim yüreğimin manivelasında salkım saçak sözcüklerim.

Püskülü mü saçlarımın ve kâküllerimde saklı bir duman gibi bacadan firar edip sadece seyyah benliğimde konmak istiyorum göğün en tepesine belki de kendimi ait hissettiğim tek yer:

Hem zirvede olmalıyım hem de dibe vurduğumu bilmesin hiç kimse ve işte kimsesizliğimle şerh düşüyorum boş sayfaya ve sanıyorum ki; ben yazdıkça ve de insanlar okudukça evren ve Yaratan hatta tüm dünya beni bağına basacak.

Ağırdan alıyorum kimi zaman hele ki son zamanlarda.

Ağrıma gidense ne çok şey ne çok insan biriktirmişken yüreğimde bilmiyorum ve anlamıyorum neden durduk yere birilerinin hele ki en çok sevdiklerimin gözünden düştüğümü.

Susuyorum yeniden hep de olduğu üzere oysaki iç sesim değil miydi kalp atışıma eşlik eden ve dua ediyorum içimden diliyorum Rabbimden:

“En güzel yazımı yazıp kalıcı bir nokta koyup hayatı da son bileyim ki günün yeni bir öğretisi iken pişmanlığım ve teyakuzda iken içimdeki bilinmez ve ketum sessizlik.”

Sözcüklerimse yalnızlığımın manivelası üstelik benim seçtiğim değil ama hayatımın yönlendiği kimi zaman içime koyduğum bir takoz ve en çok arzu ettiğim...

Sevmelerin mealı iken kalemim.

Daha çok sevebildiğim de göstergesi iken yazmaya doyamadığım cümlelerim ve başa dönüyorum ama olmuyor bazense son addedilen bir duyguyu sahiplenip sahiplenilmek istiyorum üstelik tek kişi tarafından da değil.

Aşkî şiar bildiğim.

Aşikâr insan sevgim ve de korkularım en çok da yalnızlığın uleması iken ünlendiğim, mimplendiğim.

Bazen bir gök gürültüsüne denk düştüğüm ve yüreğim gümbürderken.

Bazen bir gök kuşağı evin orta yerinden geçen.

Bazense dolu dolu iken göz pınarlarım.

Mealim neye denk düşüyorsa artık ve mecazi bir firarda yeltendiğim sadece konmak yüreklere; sokulmak nefeslerin insanların ve yenildiğim bir ömrün acısını çıkarıyorum daha çok severek ve canımın daha da çok yanmasına izin veriyorum acımdan ölmesem de acımdan yazıyorum ve severek katlanıyor yüreğim ve acılarım ve sözcüklerim.

Kat izi saklı satırlarda.

Ütülemeden doğaçlama yazar ve severken.

Bir ünlem işaretine denk düştüğüm bir de uleması adeta evrenin ve çatık kaşlı rüzgârın yorgun nefesi... Bildiğimi bildirmek istiyorum ve bilmediğim ne varsa meraklı gözlerle izliyorum olup biteni ve içimdeki yangın aralıksız büyüyor ve içine attığım sözcüklerle yangını daha da kızıştırıyorum en çok yanmanın muadili iken bir sözcüğe dokunup da gaipten gelen bir ilham ile içine düşüyorum aşk ateşinin.

Fevri olduğum kadar da çenebaz iken.

Fermanını yazmadığım ömrün de hangi gününe denk düşecekse son yazım.

Son yazım diye düştüğüm yola ve sonlansın diye meylettiğim tüm çaresizliğim ve bendeki müşkül en çok da varlığımı meşgule verdiğim ve hala mesaj atıyorum beynime yetmiyor...

Formatlıyorum yürek iklimim ve nazenin melodiler semazen bir taarruzda tavaf ettikçe ediyor ruhumu. Sözcüklerin sihirli d/okunuşu ve fetva vermek isteyen bir zümre saklı ta içimde hep yenildiğim hem yanıldığım ve işte ihbar ediyorum yüreğimin atışlarını ve ihmal ediyorum içimdeki solgun yüzlü çocuğu aslında bir imla hatası olsun diye acılarımı aç belliyorum ve geniş açılı bir üçgende yakamozların iniltisinde bazen rüzgâr iken tepeme binen ve renklerin ışıdığı bir makber belliyorum yaşadığım mekânı ve kalemle gezindiğim boş sayfayı.

O boş sayfa/lar dolmalı ki dolu gözlerim durulsun.

Daha çok sevmeliyim ki kendimde saklı keramete kavuşayım en çok da ulaşılmazlığında mutluluğun ve huzur addedilen her yazıda noktalama işaretleri ile de istişare edeyim ki kuşandığım ne varsa kuşdilinde şakiyayım.

Hangi yolsa baş koyduğum ve Mevla'mla olan gönül sohbetimde sadece yansımak ve yansıtmak istiyorum.

Bazen bir biblo gibi kırıldı kırılacak iken.

Bazen bir bardak su gibi içinde boğulmak istediğim.

Bir reverans ise sessizlik iken beni kucaklayan ve de referansı yüreğimin en çok da kibirli sesinde aşkın veryansın etmeden geçecek bir ömrün özlemi ile saf tuttuğum o manevi yolculuk.

Kelimeler ç/ağlayan ve hırpani yüreğim en çok da hükümranlılığında Mevla'mın bir renkse acının tonlanmasında saklı bir rötuş gibi içimin pergeli aslında yüreğimin de ortasına saplanmışken..

Son yazım olmalı madem bir o kadar da en güzel yazıyı yazıp son vermek her şeye ve rutin acılardan ördüğüm bir yelek gibi üşümesin diye cümlelerim sarıp sarmaladığım.

Vurdumduymaz olmayı beceremediğim ömrün de her çatal batırışında adeta dilimliyorum yüreğimi ve duygularımı bazense rest çekip içimdeki coşkuya sadece huzurlu bir ölü olmayı diliyorum ama kalemim kanarken sadece yazarak pansuman yapıyorum kalemin divitine belki de ön görülen yaşam sürecinde kendimi kandırmaya da devam edeceğim yaşadığım kadar.

Sessizliğe denk düştüğüm bir ömür ve sessizlik iken harcımla ve de duygularımın attığım temelde her gün sayısız tuğla koymanın coşkusu ile en göreceli mutluluğu sahipleniyorum elbet yalnızlığın vaveylası iken devingen mizacımda hala kalabalık bir yüreğe sahip olmanın da nasıl mümkün olduğuna akıl sır erdiremezken.